

Arrest

nr. 299 924 van 11 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. VAN BELLEGHEM, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 november 2021 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 mei 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat deze aanvraag onontvankelijk is. Het betreft de eerste bestreden beslissing, die op 6 juni 2023 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.11.2021 werd ingediend door :

D., M. (...)

nationaliteit: Russische Federatie

geboren op (...).1986

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene kan zich richten tot de Belgische ambassade in Moskou om een visum aan te vragen.

Mevrouw verwijst naar een langdurig, ononderbroken verblijf in België van meer dan 5 jaar. Mevrouw verwijst naar de instructies van 2009 die door de Raad van State vernietigd werden en niet meer worden toegepast (onder meer het toenmalige criterium 1). Mevrouw deed verschillende pogingen om een machtiging tot verblijf te bekomen in België. De duur van haar verblijf in België werd echter enkel toegestaan in het kader van haar verzoek om internationale bescherming dat afgewezen werd door de Belgische asielinstanties. Mevrouw kwam een eerste maal naar België in 2012. In maart 2012 diende ze een verzoek in om internationale bescherming. Haar verzoek werd in september 2012 afgewezen en ze betekende in september 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten. Mevrouw besloot geen gevolg te geven aan deze instructie. Pas in mei 2014 vertrekt mevrouw met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met een Laissez Passer naar Grozny, Tsjetsjenië (Russische Federatie). Met een visum C afgeleverd door het Franse consulaat in Moskou keert mevrouw in 2017 terug naar Europa, Parijs (visum geldig van 05.06.2017 tot 01.12.2017). Mevrouw is op de hoogte van een procedure die via een ambassade of consulaat verloopt. Mevrouw toont niet aan dat ze geen visum zou kunnen aanvragen voor een machtiging tot verblijf via de Belgische ambassade, eveneens gevestigd in Moskou, net zoals het Franse consulaat. In december 2017 dient mevrouw een tweede verzoek in om internationale bescherming. Eind mei 2018 wordt deze procedure afgesloten (26q+39ter). Gezien de Franse autoriteiten haar een visum afleverden, zijn de Franse autoriteiten verantwoordelijk voor de behandeling van haar asielverzoek. Betrokkene werd op 19.06.2018 met het vliegtuig overgebracht naar Frankrijk (Dublin), maar keert terug naar België.

Mevrouw verwijst naar de onveilige toestand in het herkomstland met verwijzing naar de politieke en sociaaleconomische situatie in Tsjetsjenië en Dagestan. Mevrouw verwijst tevens naar artikel 1 van het verdrag tegen foltering. Het is opmerkelijk dat mevrouw echter nalaat een verzoek in te dienen om internationale bescherming in Frankrijk. Mevrouw geeft geen verklaring waarom ze geen verzoek om internationale bescherming indient voor de Franse asielinstanties. Op zich geeft dit aan dat we haar vrees om terug te keren naar het herkomstland niet ernstig kunnen nemen. Een loutere oppervlakkige verklaring dat het onveilig is in Tsjetsjenië en Dagestan aanvaarden we niet als buitengewone omstandigheid. Dat het sociaaleconomisch beter leven zou zijn in België dan in Tsjetsjenië, kan evenmin worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Mevrouw dient persoonlijk en concreet aan te tonen wat zij vreest en waarom ze zich niet tot de Belgische ambassade in Moskou kan richten. Mevrouw verbleef van 2014 tot 2017 in het herkomstland. Mevrouw geeft geen enkele concrete duiding wat er in die jaren aan onveilige situaties haar zou zijn kunnen overkomen. Gezien ze geen concrete elementen aangeeft, ook niet voor wat betreft de sociaaleconomische situatie, kunnen we haar vrees niet ernstig nemen en is er ook geen sprake van een mogelijke schending van artikel 1 van het verdrag tegen foltering, noch van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Mevrouw verklaart dat haar zus legaal in België verblijft, maar dat is uiterst twijfelachtig. Mevrouw heeft het meer bepaald over mevrouw D., A. (...). Ook mevrouw D., A. (...) getuigt in een handgeschreven brief dat mevrouw D., M. (...) haar zus is. Mevrouw D., A. (...) verklaart dat haar ouders D., R. (...) en D., A.

(...) zijn. Mevrouw D., M. (...) verklaart dat haar ouders D., R. (...) en D.- B., Y. (...) zijn. Mevrouw D., A. (...) verklaarde in haar asielinterview geen zus te hebben. Mevrouw D., M. (...) verklaarde in 2012 dat ze een zus heeft die in Grozny verblijft: D., M. (...). Mevrouw D., A. (...) verbleef toen al in België. Mevrouw D., A. (...) werd niet als zus vermeld. Bij haar tweede asielaanvraag antwoordt mevrouw D., M. (...) op de vraag waarom ze naar België kwam, dat ze in België een jeugdvriendin heeft die haar wil helpen, niet dat ze hier een zus heeft, mevrouw D. A. (...), die legaal in België zou verblijven. Ze verklaart toen ook bij vrienden te slapen. Van een zus in België is nergens sprake. Wat er ook van zij, mevrouw kan terugkeren naar de Russische Federatie en kan zich in Moskou tot de Belgische ambassade richten om een machtiging tot verblijf aan te vragen. Mevrouw heeft ongetwijfeld een sociaal en familiaal netwerk in de Russische Federatie waar ze terug kan op vallen in afwachting van haar visumprocedure voor de Belgische ambassade. Mevrouw kan ondertussen in contact blijven met mevrouw D., A. (...).

Mevrouw verklaart ten slotte sterk geïntegreerd te zijn in België. Verzoekster verklaart totaal verankerd te zijn in de Belgische samenleving. Mevrouw verklaart zeer sterke sociale banden met België en de autochtone bevolking te hebben. Betrokkene zou onmiddellijk tewerkgesteld kunnen worden (onder meer C. E. (...) en als nagelstyliste in een nagelstudio). Betrokkene verklaart thuis Nederlands te leren. Mevrouw verklaart geen gevaar te vormen voor de openbare orde. De elementen van integratie kunnen echter niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Mevrouw kan deze elementen voorleggen aan de Belgische ambassade. Deze elementen hinderen haar op zich niet om terug te kunnen keren naar het herkomstland. Mevrouw kan voor een visumprocedure voor de Belgische ambassade opnieuw beroep doen op haar advocaat. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij om opnieuw een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.
(...)"

Op 10 mei 2023 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 6 juni 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

mevrouw:

D., M. (...)

nationaliteit: Russische Federatie

geboren op (...).1986

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als:

Naam, voornaam: D., M. (...)

geboortedatum: (...).1986

geboorteplaats: B.-Y. (...)

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig internationaal paspoort voorzien van een nog geldig visum waarmee ze op legale wijze in België kan verblijven.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen kinderen in België.

Het gezins- en familieleven : betrokkene verklaart een zus te hebben maar na verificatie van de gegevens van beiden blijkt dat ze geen zussen zijn van elkaar. Verder heeft betrokkene geen familie in België.

De gezondheidstoestand : betrokkene heeft een ziekte aangehaald tijdens haar asielprocedure, maar deze ziekte wordt niet vernoemd in de aanvraag artikel 9bs en speelt dus verder geen enkele rol.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(...)"

Op 20 september 2023 dient de verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"A. EERSTE GRIEF: SCHENDING VAN ART. 9BIS VREEMDELINGENWET, DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

1.

Art. 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"(...)"

2.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door verweerster in casu werden geschonden.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster is totaal geïntegreerd in de Belgische samenleving en heeft onmiddellijke werkbeloften. Ten onrechte werd met al deze elementen totaal geen rekening gehouden.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9bis Vreemdelingenwet als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van verblijf.

3.

Verzoekster voerde bovendien in haar verzoekschrift enkele buitengewone omstandigheden aan die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maken. Bovendien voerde zij de diverse identiteitsdocumenten aan bij haar verzoekschrift. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

4.

De situatie in Tsjetsjenië is allerm minst veilig; verzoekster verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Rusland:

“(…)

Gelet op de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus worden alle reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, evenals het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj met Dagestan, Tsjetchenië en Ingoesjetië, ten strengste afgeraden.

(…)”

Wanneer zelfs de FOD Buitenlandse Zaken elke reis ten strengste afraadt, stelt verzoekster dan ook a fortiori vast dat dit ook geldt voor elk ander, meer standvastig, verblijf zoals een tijdelijke terugkeer een machtiging tot verblijf aan te vragen! Het valt werkelijk niet te begrijpen dat verweerster meent te kunnen een onderscheid maken tussen toeristische en niet-toeristische reizen!

Deze vaststellingen gelden eens te meer wanneer zelfs de FOD Buitenlandse Zaken gewag maakt van gewapende interne conflicten. Bovendien oordeelde het Hof van Justitie reeds in een zaak waarin het CGVS partij was:

“(…)”

Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43).

(…)”

Er is dus zelfs van een gewapend intern conflict, vermits er meerdere terroristische cellen actief zijn die in gewapend conflict zijn met de legitieme ordediensten!

Overigens oordeelde uw raad reeds in de zaak gekend onder nummer 227.624:

«(…)»

Dans le cadre de la présente analyse, il convient par conséquent de tenir compte des enseignements de l'arrêt Elgafaji précité de la Cour de justice de l'Union européenne (ci-après dénommée la « CJUE »), qui distingue deux situations:

- celle où il « existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'un civil renvoyé dans le pays concerné ou, le cas échéant, dans la région concernée courrait, du seul fait de sa présence sur le territoire de ceux-ci, un risque réel de subir les menaces graves visées par l'article 15, sous c), de la directive » (v. CJUE, Elgafaji, arrêt cité, § 35) ;

- et celle qui prend en compte les caractéristiques propres du demandeur, la CJUE précisant que « [...] plus le demandeur est éventuellement apte à démontrer qu'il est affecté spécifiquement en raison d'éléments propres à sa situation personnelle, moins sera élevé le degré de violence aveugle requis pour qu'il puisse bénéficier de la protection subsidiaire » (v. CJUE, Elgafaji, arrêt cité, § 39).

Dans la première hypothèse, le degré atteint par la violence aveugle est tel que celle-ci affecte tout civil se trouvant sur le territoire où elle sévit, en sorte que s'il est établi qu'un demandeur est un civil originaire de ce pays ou de cette région, il doit être considéré qu'il encourrait un risque réel de voir sa vie ou sa personne gravement menacée par la violence aveugle s'il était renvoyé dans cette région ou ce pays, du seul fait de sa présence sur le territoire de ceux-ci, sans qu'il soit nécessaire de procéder, en outre, à l'examen d'autres circonstances qui lui seraient propres.

(...) »

5.

Verweerster beweert dat verzoekster mogelijk in het land van herkomst of bij de Belgische ambassade in Rusland een verblijfsaanvraag wegens buitengewone omstandigheden kan indienen. Dit sneert: als de buitengewone omstandigheden nu niet aanvaard worden, hoe zouden deze dan aanvaard worden wanneer verzoekster dezelfde omstandigheden aanhaalt bij haar machtiging om verblijf, ingediend in het buitenland?! Zij houdt bovendien geen rekening met de recente ontwikkelingen in Rusland en meer bepaald Moskou (zie ook derde grief).

Bijgevolg dient verzoekster, op basis van de buitengewone omstandigheden die zij zowel hier als in haar aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet heeft aangehaald, gemachtigd te worden om op het grondgebied te verblijven. Er zijn dus voldoende buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekster aanwezig die een machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van het voorzichtigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

Bovendien dienen er vraagtekens te worden geplaatst bij de voorgestelde handelswijze van verweerster, waarbij verzoekster eerst het land zouden moeten verlaten, terug zou moeten keren naar Servië om daar een aanvraag te doen wegens humanitaire redenen?

Verzoekster kan in deze omstandigheden onmogelijk terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot het bekomen van een regularisatie van verblijf te bekomen, te meer door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een dergelijke regularisatie van verblijf te bekomen zouden worden tenietgedaan.

Dit is te gek voor woorden: immers zou aldus verweerster toestaan dat verzoekster zich zou begeven naar een land dat een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België kent om van daaruit een verzoek in te dienen wegens humanitaire redenen, een toestand die verzoekster nota bene noodgedwongen zelf heeft moeten zoeken?! Dit is werkelijk te gek voor woorden!

Bovendien is verweerster maar al te goed op de hoogte van het feit dat een terugkeer en het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet bij de Belgische ambassade in het land van herkomst de facto ertoe leidt dat verzoekster voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijven van haar duurzaam opgebouwde contacten hier, aangezien er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er een toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België.

Het is daarenboven onbegrijpelijk waarom verzoekster na al die tijd nu nog voor het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet zich eerst duizenden kilometers zou moeten verplaatsen, op gevaar af nooit meer te kunnen terugkeren, terwijl de beslissing ter zake wordt genomen op enkele tientallen kilometers van haar huidige woonplaats.

Er is ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid aangezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat

verweerster de afwijkende invulling van de discretionaire bevoegdheid niet afdoende verantwoordt en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen.

Verweerster wijst de elementen af als ongegrond zonder echt onderzoek, waarmee zij geenszins heeft voldaan aan haar plichten ter zake bij de afhandeling van een aanvraag tot regularisatie.

Immers, mevrouw A. D. (...) is de halfzus van verzoekster. Zij hebben een gemeenschappelijke vader: de heer Rusland D. (...). Het verschil in schrijfwijze van de achternaam die verweerster vermeldt in de bestreden beslissing (respectievelijk D. (...)YEV en D. (...)UEV) is niet meer of minder dan een gevolg van een conversie van Cyrillisch naar Latijns schrift. Ten onrechte wordt dus zowel in het bevel om het grondgebied te verlaten als de bestreden beslissing zelf voorgehouden dat beide vrouwen geen zussen van elkaar zouden zijn. Laten doorschijnen dat mevrouw A. D. (...) niet meer betreft dan een jeugdvriendin gaat flagrant voorbij aan het gegeven dat verzoekster en mevrouw A. D. (...) een gemeenschappelijke vader hebben!

2.

Eveneens zou - indien verzoekster België zou verlaten, een verzoek om humanitaire redenen zou indienen en deze zou worden ingewilligd waardoor zij terug naar België kunnen komen om aldus bij te dragen aan de Belgische samenleving en werk te zoeken - dit onnodige vragen bij overheidsinstanties kan oproepen, waarom verzoekster vrijwillig het land zou verlaten hebben om enkele jaren later terug te keren.

Minstens is om deze redenen een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst."

3.3. In het derde en laatste middel voert de verzoekster de schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

Het derde middel luidt als volgt:

"1.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Het dient vastgesteld te worden dat verzoekster reeds jaren in België verblijft zonder legaal verblijf, en het wenselijk voorkomt verzoekster legaal verblijf te verlenen, zodat zij het nodige kan doen om eigen inkomsten te verwerven en hun bijdrage aan de Belgische maatschappij kan leveren.

2.

Het is verder ook onbegrijpelijk dat verweerster kan oordelen dat in weerwil van de getuigenverklaringen verzoekster niet aantonen dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is om in te roepen als buitengewone omstandigheid. Verweerster legt een onredelijk zware bewijslast op de schouders van verzoekster.

De beslissing is eveneens onredelijk op het punt waar verweerster stelt dat de Belgische ambassade zich in Moskou bevindt en niet in de noordelijke Kaukasus. Een gemiddelde aanvraag neemt minimum acht à tien maanden in beslag, al die tijd dient verzoekster hypothetisch ergens terecht te kunnen. De enige link die zij nog heeft met Rusland, is Tsjetsjenië. Verzoekster kan niet op straat slapen tijdens haar hypothetisch verblijf in Rusland, hotels zijn voor minimum acht à tien maanden geen werkbare oplossing!

3.

Daarenboven kan verweerster onmogelijk redelijk veronderstellen dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst hypothetisch de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen .gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Sinds de Oekraïens-Russische oorlog vaardigde onder andere België strenge sancties in tegen Rusland. Verzoekers verwijzen opnieuw naar het reisadvies:

"(...)

Alle reizen naar de gehele Russische Federatie worden afgeraden.

Bent u momenteel in de Russische Federatie? Overweeg dan of uw aanwezigheid noodzakelijk is of verlaat het land tijdelijk. Gelet op de stijgende storingen van het luchtverkeer, worden landgenoten op doorreis in Rusland ten zeerste aangeraden de nodige schikkingen te treffen om het land zo snel mogelijk te verlaten.

Vanaf 28 februari 2022 is het Belgische luchtruim gesloten voor vliegtuigen komende uit de gehele Russische Federatie. Dit betekent dat het momenteel niet mogelijk is om rechtstreeks vanuit de Russische Federatie naar België te vliegen. Ook naar de meeste andere Europese luchthavens is er geen rechtsreeks luchtverkeer meer mogelijk vanuit de Russische Federatie. Er zijn verder ook geen luchtvaartverbindingen meer naar Rusland vanuit de meeste Europese landen.

Reizigers die momenteel in de Russische Federatie aanwezig zijn, dienen contact op te nemen met hun luchtvaartmaatschappij. Mocht deze geen alternatieve reisroutes via een derde land naar Europa voorstellen, dient de reiziger zelf een nieuw ticket aan te kopen. Indien u hiervoor niet over voldoende financiële middelen zou beschikken, dan kan u contact opnemen met de Belgische ambassade te Moskou die u hierbij kan assisteren (met bijvoorbeeld informatie over hoe geld te laten verzenden door uw contacten in België). Mogelijk dient u via een grote omweg met tussenstops in het Midden-Oosten, Centraal-Azië of zelfs verder gelegen transitluchthavens te reizen.

(...)"

Bovendien zijn vluchten naar Rusland zeer schaars, zo niet aan exuberante prijzen, en zeer ver in de toekomst gepland. Niemand weet hoe lang het conflict in Oekraïne en hoe lang de daarbij horende sancties zal aanslepen, of deze zullen verstrengd worden enzovoort... Verzoekster verkeert in absolute onzekerheid zelfs maar ooit naar Rusland te kunnen vertrekken!

4.

Hiermee dient ten volle rekening gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoekster steeds de wil om te werken heeft gehad, hetgeen een realistische mogelijkheid betreft omdat zij samen met haar verzoek tevens een werkbelofte heeft voorgelegd van potentiële werkgevers.

Het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie. Nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen. Het is immers zo dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekers."

3.4. Beoordeling

Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de drie middelen tezamen onderzocht.

3.4.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven; dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke

vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Op 10 november 2021 diende de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing betreft de niet-ontvankelijkheid van deze machtigingsaanvraag.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet zodoende in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust derhalve op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

De gemachtigde beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad treedt te dezen op als annulatierechter en beschikt ter zake dus enkel over een marginale toetsingsbevoegdheid. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch komt het hem toe om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te beoordelen in zijn plaats.

3.4.2. De Raad merkt dan ook op dat de verzoekster, in zoverre zij de in de machtigingsaanvraag aangehaalde redenen waarom zij de aanvraag niet in het land van herkomst zou kunnen indienen herhaalt, zij daarmee geen afbreuk doet aan de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing waaruit blijkt waarom de gemachtigde de aangehaalde elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat de verzoekster meent dat de door haar ingeroepen elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen, doet enkel getuigen van een andere zienswijze dan het bestuur, maar daarmee toont de verzoekster de onjuistheid of kennelijke onredelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing niet aan. Ook haar persoonlijke overtuiging dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, betreft geen concrete kritiek op de motieven die de eerste bestreden beslissing schragen. Het komt de verzoekster toe de motieven met concrete argumenten te betwisten, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

Waar de verzoekster stelt dat geen rekening werd gehouden met haar integratie en werkbeloftes en waar zij zich afvraagt welk element of samenhangende elementen dan wel kunnen leiden tot een verblijfsregularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is haar betoog niet dienstig. De gemachtigde heeft zich in eerste bestreden beslissing immers niet uitgesproken over de gegrondheid van de voorliggende regularisatie-aanvraag, maar heeft zich beperkt tot het besluit dat deze aanvraag niet-ontvankelijk is bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. De niet-ontvankelijkheid van de aanvraag volstaat reeds om de aanvraag af te wijzen (zie *supra*). De gemachtigde diende in de eerste bestreden beslissing dan ook niet te motiveren of te onderzoeken waarom de in de aanvraag genoemde elementen al dan niet, na een onderzoek ten gronde, kunnen leiden tot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.4.3. Wat betreft de door de verzoekster in de aanvraag naar voor geschoven veiligheidssituatie in het land van herkomst, heeft de gemachtigde in de eerste bestreden akte erop gewezen dat:

“Mevrouw kwam een eerste maal naar België in 2012. In maart 2012 diende ze een verzoek in om internationale bescherming. Haar verzoek werd in september 2012 afgewezen en ze betekende in september 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten. Mevrouw besloot geen gevolg te geven aan deze instructie. Pas in mei 2014 vertrekt mevrouw met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met een Laissez Passer naar Grozny, Tsjetsjenië (Russische Federatie). Met een visum C afgeleverd door het Franse consulaat in Moskou keert mevrouw in 2017 terug naar Europa, Parijs (visum geldig van 05.06.2017 tot 01.12.2017). Mevrouw is op de hoogte van een procedure die via een ambassade of consulaat verloopt. Mevrouw toont niet aan dat ze geen visum zou kunnen aanvragen voor een machtiging tot verblijf via de Belgische ambassade, eveneens gevestigd in Moskou, net zoals het

Franse consulaat. In december 2017 dient mevrouw een tweede verzoek in om internationale bescherming. Eind mei 2018 wordt deze procedure afgesloten (26q+39ter). Gezien de Franse autoriteiten haar een visum afleverden, zijn de Franse autoriteiten verantwoordelijk voor de behandeling van haar asielerzoek. Betrokkene werd op 19.06.2018 met het vliegtuig overgebracht naar Frankrijk (Dublin), maar keert terug naar België.

Mevrouw verwijst naar de onveilige toestand in het herkomstland met verwijzing naar de politieke en sociaaleconomische situatie in Tsjetsjenië en Dagestan. Mevrouw verwijst tevens naar artikel 1 van het verdrag tegen foltering. Het is opmerkelijk dat mevrouw echter nalaat een verzoek in te dienen om internationale bescherming in Frankrijk. Mevrouw geeft geen verklaring waarom ze geen verzoek om internationale bescherming indient voor de Franse asielinstanties. Op zich geeft dit aan dat we haar vrees om terug te keren naar het herkomstland niet ernstig kunnen nemen. Een loutere oppervlakkige verklaring dat het onveilig is in Tsjetsjenië en Dagestan aanvaarden we niet als buitengewone omstandigheid. Dat het sociaaleconomisch beter leven zou zijn in België dan in Tsjetsjenië, kan evenmin worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Mevrouw dient persoonlijk en concreet aan te tonen wat zij vreest en waarom ze zich niet tot de Belgische ambassade in Moskou kan richten. Mevrouw verbleef van 2014 tot 2017 in het herkomstland. Mevrouw geeft geen enkele concrete duiding wat er in die jaren aan onveilige situaties haar zou zijn kunnen overkomen. Gezien ze geen concrete elementen aangeeft, ook niet voor wat betreft de sociaaleconomische situatie, kunnen we haar vrees niet ernstig nemen en is er ook geen sprake van een mogelijke schending van artikel 1 van het verdrag tegen foltering, noch van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.”

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster betoogt, blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing niet dat de gemachtigde een onderscheid heeft gemaakt tussen toeristische en niet-toeristische reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, evenals het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj met Dagestan, Tsjetchenië en Ingoesjetië. De verzoekster citeert thans, net zoals in haar machtigingsaanvraag van 10 november 2021, opnieuw uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Tsjetsjenië en Dagestan. De verzoekster stelde in haar aanvraag meer bepaald dat “de belangen van verzoekster geenszins gebaat zijn bij het terug naar Tsjetsjenië moeten om daar een aanvraag art. 9BIS” in te dienen. Zoals de verzoekster zelf stelt, blijkt echter uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde hieromtrent heeft geoordeeld dat de verzoekster zich niet naar de noordelijke Kaukasus moet begeven, maar dat zij de aanvraag kan indienen op de Belgische ambassade te Moskou. De verzoekster toont niet aan dat deze beoordeling onjuist is of in strijd met het bepaalde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters vage uiteenzettingen omtrent het gewapend conflict in het licht van de rechtspraak inzake de internationale bescherming en de subsidiaire beschermingsstatus in het bijzonder, doen hieraan geen afbreuk. Deze uiteenzettingen houden overigens op zich geen verband met de beoordeling van de buitengewone omstandigheden inzake aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat bij dergelijke aanvragen de bewijslast integraal op de aanvrager rust (zie *supra*).

De verzoekster laat geheel na de hierboven geciteerde motieven - meer bepaald het gebrek aan concrete elementen betreffende de geuite vrees, de afsluiting van haar verzoeken om internationale bescherming in België, het niet indienen van een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk nadat zij door België was overgedragen in 2018, en de vaststelling dat zij voor haar machtigingsaanvraag enkel terug moet naar Moskou waar zij ook al een visum aanvroeg via het Franse consulaat - met concrete argumenten te betwisten.

De verzoekster meent evenwel dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij enkel naar Moskou en niet naar de Noordelijke Kaukasus moet terugkeren om er de aanvraag in te dienen, daar waar de gemiddelde behandelingsduur van een dergelijke aanvraag acht à tien maanden bedraagt en zij al die maanden uiteraard ergens terecht moet kunnen. Zij stelt dat zij geen enkele link heeft met Rusland en niet op straat kan blijven slapen tijdens haar hypothetisch verblijf in Rusland, en dat het ook geen optie is om voor minimum acht à tien maanden op hotel te verblijven. De verzoekster geeft tevens aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de gehele Russische Federatie (en Moskou) sinds de Oekraïens-Russische oorlog. Zij citeert hieromtrent uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor de Russische Federatie. De Raad merkt evenwel op dat verzoekster deze specifieke elementen niet heeft aangehaald in haar aanvraag om verblijfsmachtiging van 10 november 2021, die zich bevindt in het administratief dossier. De Raad kan als annulatierechter niet beslissen tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing op basis van elementen waarover de verweerder niet beschikte toen hij ze trof. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden rust immers integraal op de aanvrager en dus op de verzoekster zelf. De gemachtigde

hoefde dus enkel in te gaan op het al dan niet buitengewoon karakter van de daadwerkelijk in de aanvraag naar voor geschoven omstandigheden en het kan hem niet worden verweten hierbuiten geen eigen onderzoek te hebben gevoerd. Evenmin vermag de Raad als annulatierechter in de plaats van de verweerder na te gaan of de nieuw aangevoerde omstandigheden al dan niet buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekster wijst er verder op dat het “te gek voor woorden [is]” om van haar te verlangen dat zij zich begeeft naar een land dat “een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België” kent. Met het uiten van haar eigen visie op haar zaak kan de verzoekster de hierboven geciteerde motieven van de eerste bestreden beslissing niet onderuit halen. De Raad herhaalt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een uitzondering vormt op de algemene regel dat de aanvraag voor een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland moet worden ingediend. Dergelijke uitzonderingsbepalingen dienen restrictief te worden toegepast. Het betreft met name omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een algemene verwijzing naar een slechtere mensenrechtensituatie volstaat derhalve niet. De verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde, gelet op de lacunaire bewijsvoering in de aanvraag, op onredelijke wijze of met miskennis van zijn bevoegdheid in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de verzoekster niet persoonlijk en concreet heeft aangetoond wat zij vreest en waarom ze zich niet tot de Belgische ambassade in Moskou kan richten.

3.4.4. In een tweede grief licht de verzoekster toe dat mevrouw A.D. haar halfzus is, meer bepaald via een gemeenschappelijke vader, D. De verzoekster licht toe dat het verschil in schrijfwijze van de achternaam die de verweerder in de eerste bestreden beslissing vermeldt het gevolg is van een conversie van het cyrillisch naar het Latijns schrift. De verzoekster betoogt dat in de beide bestreden beslissingen onterecht wordt voorgehouden dat mevrouw A.D. haar zus niet zou zijn.

De verzoekster viseert volgend motief uit de eerste bestreden beslissing:

“Mevrouw verklaart dat haar zus legaal in België verblijft, maar dat is uiterst twijfelachtig. Mevrouw heeft het meer bepaald over mevrouw D., A. (...). Ook mevrouw D., A. (...) getuigt in een handgeschreven brief dat mevrouw D., M. (...) haar zus is. Mevrouw D., A. (...) verklaart dat haar ouders D., R. (...) en D., A. (...) zijn. Mevrouw D., M. (...) verklaart dat haar ouders D., R. (...) en D.- B., Y. (...) zijn. Mevrouw D., A. (...) verklaarde in haar asielinterview geen zus te hebben. Mevrouw D., M. (...) verklaarde in 2012 dat ze een zus heeft die in Grozny verblijft: D., Mt. (...). Mevrouw D., A. (...) verbleef toen al in België. Mevrouw D., A. (...) werd niet als zus vermeld. Bij haar tweede asielaanvraag antwoordt mevrouw D., M. (...) op de vraag waarom ze naar België kwam, dat ze in België een jeugdvriendin heeft die haar wil helpen, niet dat ze hier een zus heeft, mevrouw D. A. (...), die legaal in België zou verblijven. Ze verklaart toen ook bij vrienden te slapen. Van een zus in België is nergens sprake. Wat er ook van zij, mevrouw kan terugkeren naar de Russische Federatie en kan zich in Moskou tot de Belgische ambassade richten om een machtiging tot verblijf aan te vragen. Mevrouw heeft ongetwijfeld een sociaal en familiaal netwerk in de Russische Federatie waar ze terug kan op vallen in afwachting van haar visumprocedure voor de Belgische ambassade. Mevrouw kan ondertussen in contact blijven met mevrouw D., A. (...).”

In de tweede bestreden akte, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt met betrekking tot verzoeksters gezins- en familielieven gesteld: “(B)etrokkene verklaart een zus te hebben maar na verificatie van de gegevens van beiden blijkt dat ze geen zussen zijn van elkaar. Verder heeft betrokkene geen familie in België.”

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat enkel in het kader van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vastgesteld dat de verzoekster en mevrouw D. A. geen zussen zijn van elkaar. In de eerste bestreden akte wordt echter enkel gesteld dat het uiterst twijfelachtig is dat zij zussen zouden zijn. Deze beslissing is, zoals hoger reeds vermeld, het antwoord op een aanvraag vanwege de verzoekster om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en waarbij het de verzoekster zelf toekomt om aan te tonen dat er in haar geval buitengewone omstandigheden aan de orde zijn die het bijzonder moeilijk tot onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure vanuit het buitenland. In dit kader wijst de Raad er dan ook op dat de verzoekster blijkens de stukken van het administratief dossier in haar aanvraag niet heeft toegelicht dat mevrouw D. A. haar halfzus zou zijn met een gemeenschappelijke vader. Zowel de verzoekster als mevrouw D. A. hebben zich in hun verklaringen beperkt tot de loutere bewering als zouden zij zussen zijn van elkaar. Ook het verschil in schrijfwijze van de achternaam van de voorgehouden gemeenschappelijke vader, D. R., wordt

in het kader van de aanvraag niet nader verklaard. De gemachtigde werd er aldus niet op gewezen dat de verschillen in schrijfwijze te wijten zouden zijn aan een omzetting van het cyrillische naar het Latijnse schrift. In het kader van de voormelde aanvraagprocedure rustte de bewijslast nochtans integraal op de verzoekster en kwam het haar dus toe om zich niet te beperken tot loutere verklaringen dat zij en mevrouw D. A. zussen zijn, maar diende zij dit ook aan te tonen met concrete elementen, hetgeen zij echter nagelaten heeft. Daarnaast merkt de Raad op dat het op zich niet wordt betwist dat mevrouw D. A. bij haar verzoek om internationale bescherming heeft verklaard geen zus te hebben, dat de verzoekster in 2012 verklaarde dat ze een zus heeft, D. Mt. (dit is dus niet A.) die in Grozny verblijft terwijl mevrouw D. A. toen ook al in België verbleef, en dat de verzoekster bij haar tweede asielaanvraag antwoordde dat ze naar België kwam omdat ze er een jeugdvriendin heeft die haar wil helpen en bij wie ze zou kunnen blijven slapen, dit terwijl ze niet vermeldt dat ze hier een legaal verblijvende zus, mevrouw D. A., zou hebben. Gelet op het geheel van de gegevens waarover de gemachtigde kon beschikken toen hij de bestreden beslissingen trof, is het niet onredelijk om te besluiten dat het uiterst twijfelachtig is dat de verzoekster en mevrouw D. A. zussen zouden zijn. Verder blijkt uit de hierboven geciteerde motieven niet dat de gemachtigde laat uitschijnen dat de verzoekster en D. A. slechts jeugdvriendinnen zouden zijn.

Bovendien is dit niet de enige grond om het element van de zus in België niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden, maar heeft de gemachtigde tevens als volgt geoordeeld: *“Wat er ook van zij, mevrouw kan terugkeren naar de Russische Federatie en kan zich in Moskou tot de Belgische ambassade richten om een machtiging tot verblijf aan te vragen. Mevrouw heeft ongetwijfeld een sociaal en familiaal netwerk in de Russische Federatie waar ze terug kan op vallen in afwachting van haar visumprocedure voor de Belgische ambassade. Mevrouw kan ondertussen in contact blijven met mevrouw D., A. (...)”* De verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat deze beoordeling onredelijk, onjuist of onzorgvuldig zou zijn in het licht van de door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde van de buitengewone omstandigheden.

Waar in de tweede bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekster en mevrouw D. A. geen zussen blijken te zijn, merkt de Raad bovendien op dat de verzoekster met de loutere bewering dat zij en D. A. een gemeenschappelijke vader hebben wiens achternaam echter op twee verschillende wijzen werd gespeld omwille van de omzetting van cyrillisch naar Latijns schrift, niet concreet aantoonde dat de bevindingen van de gemachtigde niet zouden berusten op de juiste feitelijke gegevens. Zoals hoger reeds werd vastgesteld, heeft de verzoekster voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissingen immers nooit verklaard dat D. A. haar halfzus zou zijn, maar stelden zij en mevrouw D. A. enkel dat zij zussen zijn. Ook het element van de gemeenschappelijke vader en het verschil in schrijfwijze omwille van de omzetting naar het Latijns schrift, werd door de verzoekster niet naar voor gebracht voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissingen. De gemachtigde kon over deze verklaringen dan ook niet beschikken toen hij overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dit terwijl de overige vaststellingen in de eerste bestreden akte door de verzoekster niet worden betwist (zie *supra*). Daarnaast wordt met de thans voor het eerst geuite bewering dat de verzoekster en mevrouw D. A. een gemeenschappelijke vader hebben wiens achternaam verschillend wordt geschreven door de omzetting naar het Latijns schrift, nog niet aangetoond dat de verzoekster en mevrouw D. A. halfzussen zouden zijn. Er zijn immers tal van personen met de Russische nationaliteit die de achternaam D(u.(...))v of D(y.(...))v en de voornaam R. dragen. Dat twee personen een vader hebben die D(u.(...))v of D(y.(...))v R. heet, vormt geen enkel bewijs van het feit dat het halfzussen of halfbroers zou betreffen. Hiertoe kunnen enkel de respectievelijke geboorteaktes soelaas bieden, doch de verzoekster laat na om dergelijke bewijsstukken bij te brengen. De verzoekster toont derhalve ook in het kader van de tweede bestreden akte geen motiverings- of zorgvuldigheidsgebrek aan.

3.4.5. Verzoeksters betoog, dat zij zich duizenden kilometers moet verplaatsen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging in te dienen, terwijl de beslissing op enkele tientallen kilometers van haar huidige woonplaats wordt genomen, lijkt verder eerder neer te komen op wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is. Hiermee toont zij in geen geval aan dat verwerende partij bij haar beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden de grenzen van het redelijke is te buiten gegaan.

Ook haar hypothetische en bijzonder vage beschouwingen over het feit dat haar terugkeer naar België na inwilliging van de verblijfsmachtiging *“onnodige vragen bij overheidsinstanties kan oproepen”* doen geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing nu daarmee niet is aangetoond dat de gemachtigde op foutieve of kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat de aanvraag onontvankelijk is bij gebrek aan buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen.

3.4.6. De Raad herhaalt tenslotte dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. *In casu* toont de verzoekster met haar betoog, dat het onredelijk is om haar netwerk van sociale en affectieve banden niet van die orde is om buitengewone omstandigheden te aanvaarden, niet aan dat deze banden het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst of gewoonlijk verblijf een aanvraag in te dienen. De verzoekster toont niet concreet aan dat de gemachtigde niet op goede gronden en in redelijkheid is kunnen komen tot de volgende vaststellingen: *“Mevrouw verklaart ten slotte sterk geïntegreerd te zijn in België. Verzoekster verklaart totaal verankerd te zijn in de Belgische samenleving. Mevrouw verklaart zeer sterke sociale banden met België en de autochtone bevolking te hebben. Betrokkene zou onmiddellijk tewerkgesteld kunnen worden (onder meer C. E. (...) en als nagelstyliste in een nagelstudio). Betrokkene verklaart thuis Nederlands te leren. Mevrouw verklaart geen gevaar te vormen voor de openbare orde. De elementen van integratie kunnen echter niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Mevrouw kan deze elementen voorleggen aan de Belgische ambassade. Deze elementen hinderen haar op zich niet om terug te kunnen keren naar het herkomstland.”*

De stelling van de gemachtigde dat de door verzoekster aangevoerde elementen van verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar de verzoekster verder stelt dat *“door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een dergelijke regularisatie van verblijf te bekomen zouden worden tenietgedaan”*, maakt zij niet concreet aannemelijk dat deze banden en integratie dermate uitzonderlijk zijn dat zij alsnog op de ontvankelijkheid van de aanvraag dienden te worden betrokken. De door de verzoekster opgebouwde banden met België houden niet op te bestaan door een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland of plaats van oponthoud in het buitenland om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging te initiëren en het staat haar, zoals de gemachtigde heeft gesteld, steeds vrij deze elementen aan te voeren ter gelegenheid van deze aanvraag.

De verzoekster toont niet aan dat haar verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. De omstandigheid dat de verzoekster hierover een andere mening heeft dan het bestuur, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk of feitelijk niet correct is. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, is de Raad van oordeel dat de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De verzoekster betoogt nog dat de verweerder ten onrechte de aangevoerde elementen apart beoordeelt. Uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verweerder met de door de verzoekster genoemde elementen rekening heeft gehouden en dat hij hieromtrent ook uitdrukkelijk heeft gemotiveerd. De Raad wijst erop dat de gemachtigde wel degelijk een uitspraak doet over het geheel van de aangehaalde omstandigheden, waar wordt besloten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekster verduidelijkt voorts niet hoe elementen die afzonderlijk niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, in hun geheel genomen toch dergelijke omstandigheden kunnen vormen. De Raad ziet ook niet in hoe het geheel van de omstandigheden een andere beoordeling zouden toelaten. Het volstaat dat de gemachtigde de ingeroepen elementen op hun merites beoordeelt en geval per geval kijkt naar de concrete omstandigheden van de zaak. De verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde *in casu* heeft verzuimd dit te doen. De Raad wijst er bijkomend nog op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele *“methode”* of *“werkwijze”* voorschrijft die gevolgd moet worden bij het

beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9.488 (c)).

Voor zover de verzoekster van mening is dat er, alle elementen in hun geheel bekeken, goede redenen voorhanden zijn om haar te machtigen tot een verblijf en waar zij stelt dat het wenselijk is om haar een legaal verblijf te verlenen zodat zij het nodige kan doen om eigen inkomsten te verwerven en een bijdrage aan de Belgische maatschappij kan leveren, gaat zij er opnieuw aan voorbij dat de eerste bestreden beslissing enkel handelt over de vraag naar de ontvankelijkheid van haar aanvraag. Zij toont niet aan dat haar aanvraag onterecht onontvankelijk is verklaard, zodat een onderzoek naar de gegrondheid niet aan de orde was.

3.4.7. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de verweerder terdege rekening heeft gehouden met de door de verzoekster in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. De uiteenzetting van de verzoekster laat niet toe om vast te stellen dat de verweerder bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt. De verzoekster toont daarnaast ook geen motiverings- of zorgvuldigheidsgebrek aan inzake de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeksters uiteenzettingen laten niet toe om te besluiten dat de bestreden beslissingen zouden steunen op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zijn tot stand gekomen.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel (en voorzichtigheidsbeginsel) wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. DE GROOTE
--------------	--------------